

Proloog

Het is bijna helemaal donker, ja, maar dat is mijn minst grote probleem. Voordat ik hier terecht kwam, heb ik de plek nog even kunnen zien en ik ken dus de claustrofobische afmetingen ervan. Zelfs als ik niet in mijn been was geschoten, was ik erg beperkt in mijn bewegingen geweest. Behalve de gebruikelijke dingen ligt er niets. Carlo is een geordend mens en houdt het hier keurig. Ik ben nog voldoende bij bewustzijn om over de dingen die hier liggen na te denken, maar ik heb moeite me te focussen op wat ik ermee zou kunnen doen. *Gebruik wat je bij de hand hebt*, zei Black Ops Baxter altijd. Er zweven beelden door mijn hoofd, maar ik kom niet verder dan te bedenken hoe zo'n ding heet, als me dat al lukt. Krik? Startkabels. Elastieken koord.

Er is een kier waardoor een beetje zuurstof binnenkomt, dus stikken zal ik niet.

Nee, wat ik nu het hardst nodig heb is water, om mijn temperatuur omlaag te krijgen zodat mijn ademhaling kalmeert en die hartkloppingen ophouden, die een teken zijn dat mijn hart het gaat begeven. Als ik hier doodga, word ik straks waarschijnlijk in een of ander afgelegen gebied gedumpt. Ik zie mijn eigen lijk voor me, ik zie de coyotes die aan me snuffelen en dan aan de wond beginnen te vreten en me uiteindelijk in de woestijn achterlaten waar ik mummificeer. Nee, niet aan denken.

George zal in zijn autopsierapport onder het kopje 'manier van overlijden' noteren: *Ongeluk*.

Doodsoorzaak: hyperthermie. Het slachtoffer was onderhevig aan een verhoogde lichaamstemperatuur die ontstaat als het lichaam de eigen temperatuur niet meer kan reguleren en meer warmte opneemt dan het kwijt kan. Extreme temperatuurverhoging wordt dan een

medisch noodgeval dat onmiddellijke behandeling vereist om uitval van vitale organen en uiteindelijk de dood te voorkomen.

Oneervol. Een typisch Carlo-woord. Een oneervolle dood. Maar het zal niemand lukken om weg te komen met ‘dood door ongeluk’. Het minste wat ik kan doen, is bewijzen achterlaten die duidelijk maken dat het moord was. Ik lig op mijn linkerzij, met de mouwen van de blouse om mijn been gebonden op de plek waar de kogel me heeft geraakt. Ik beseft nu waarom het zo belangrijk was het bloeden te stoppen: zodat ik geen sporen achterlaat. Dat betekent dus dat mijn bloed het enige bewijs zal zijn van geweld.

Hoewel ik zo lethargisch ben als een koude slang, frunnik ik net zo lang aan de knoop van de blouse tot die los is. Ik voel aan de wond. Het bloed is al aardig gestold nu ik al zo’n tijd bewegingloos in deze hitte lig – alsof ik langzaam word gegaard in een hete oven. Ik trek de blouse vanonder mijn been weg. Dan klem ik mijn kaken hard op elkaar om het niet uit te gillen of op mijn tong te bijten en zet mijn nagels in de wond op de buitenkant van mijn dijbeen. De plek waar de kogel me heeft geraakt is niet dicht genoeg bij de slagader om er een flinke puinhoop van te maken – er flitst weer een beeld van een lijk door mijn hoofd, ik heb er zoveel gezien – maar wel diep genoeg, dus als ik een beetje mijn best doe... Ik gil door mijn opeengeklemd tanden door, maar gelukkig niet heel hard. Mijn god, dat doet pijn! Maar de pijn voorkomt wel dat ik bewusteloos raak door de hitte.

Mijn vingers zijn nat en plakkerig. Ik hoop dat ik flink veel bloed achterlaat, maar de mat onder me kan natuurlijk altijd vervangen of schoongeschrobd worden. Dan kun je het bloed met een speciale lamp nog wel zien, maar wie zou er op het idee komen die te gebruiken? Nee, ik moet een teken achterlaten op een plek waar iemand die op zoek naar zoiets is het ziet, zodat die naar de politie gaat en duidelijk wordt dat het geen gewoon ongeluk was.

Ik druk mijn vingers tegen de onderkant van de klep boven me en hoop dat ik niet per ongeluk een veeg bloed op mijn gezicht achterlaat die mijn actie zou kunnen verraden. Dan breng ik mijn hand voor de tweede keer naar de wond, wroet erin met mijn nagels en smeer nog meer bloed op het warme metaal boven mijn hoofd.

Ik kan nog maar nauwelijks helder denken, maar tast naar de plek waar de blouse ligt. Ik veeg mijn vingers er zorgvuldig aan af, werk de

stof weer onder mijn been en knoop – met nogal wat moeite omdat mijn rechterarm gevoelloos is van het erop liggen –, de mouwen weer om de wond.

Dan steek ik mijn vingers in mijn mond om alle bloedsporen eraf te zuigen, maar mijn tong is uitgedroogd en opgezwollen en ligt als verlamd in mijn mond. Het kan dat er bloedsporen achterblijven onder mijn nagels en schilferige nagelriemen. Hopelijk wordt dat niet opgemerkt.

Het is bijna ironisch, maar zelfs in de schimmige toestand waarin ik verkeer, besef ik hoe belachelijk het is dat ik op een moment als dit nadenk over sporen en bewijsmateriaal, zoals ik jarenlang heb gedaan bij de talloze lijken.

Natuurlijk is alles wat ik nu doe alleen van belang als ik sterf. De dood van Brigid Quinn.

Toen ik het hoorde over mijn schoonzus, was ik op de terugweg van het blij-van-mijn-lijfhuis dat net buiten Marana ligt, op een halfuur rijden van Tucson, Arizona, waar ik woon. Het huis heette ‘Ons Nestje’, of zo’n soort belachelijke naam. Als ik niet bezig ben met een onderzoek, doe ik vrijwilligerswerk daar: ik leer de vrouwen in het opvanghuis dat ze zich niet hoeven op te stellen als zielige vogeltjes.

Die dag waren er vier. Een van hen zat nog onder de blauwe plekken, die aan de randen groen begonnen te verkleuren. En bij alle vier stond het woord ‘slachtoffer’ op hun voorhoofd geschreven. Wat dat betreft waren ze in dit stadium nog allemaal eender voor mij en kon ik hun namen slecht onthouden. Maar dat zou waarschijnlijk snel veranderen. In de hoek van de ruimte stond een man van een jaar of vijfentwintig met ongeveer twee procent lichaamsvet toe te kijken. Waarschijnlijk een bewaker, ik kende hem niet.

Ik stapte op de rubberen mat die in het midden van de kleine ruimte lag, waar ook een oude loopband en een crosstrainer stonden en wat gewichten lagen, allemaal gedoneerd zo te zien. Ik had de vrouwen wat stretchoefeningen en een warming-up laten doen, zodat ze zich bewust waren van hun lichaam. Nu waren we toe aan de eerste verdedigingstactiek.

Ik bond mijn witte paardenstaart in een knot en glimlachte zo moederlijk mogelijk. ‘Wie van jullie wil vrijwilliger zijn?’

Alle ogen keken weg. Ik kreeg het gevoel dat ze daar heel bedreven in waren en dat heel vaak hadden gedaan.

‘Kijk eens naar me,’ zei ik. ‘Kijk! Ik ben bijna zestig. Zie ik eruit als iemand die je kwaad gaat doen?’

De jongste van de vier, langer dan ik maar met de spiermassa van een slappe pop, stapte de mat op.

‘Hoe heet je, lieverd?’ vroeg ik.

‘Anna.’ Ze zei het op een toon alsof ze zich verontschuldigde.

‘Anna, kun je op me afkomen alsof je me gaat aanvallen? In slow motion? Ja, zo ja, heel goed. Ja, giechel maar, geen probleem. Ik ga dit ook in slow motion doen en als ik het een keer heb voorgedaan, laat ik jullie zien hoe het in het echt gaat. Anna komt nu op me af met haar rechterhand opgeheven alsof ze me verrot gaat slaan. Dat is prima. Maar het maakt niets uit of ze nou met opgeheven arm op me afkomt en me op mijn hoofd wil slaan, me van onderaf benadert en me een stomp onder mijn kin wil geven of zelfs of ze een mes in haar hand heeft. Want ze is volledig geconcentreerd op de aanval en heeft niet door dat ik niet van plan ben te blijven staan om haar aanval af te wachten. Kijk: ik ga niet achteruit, maar loop juist op haar af, maak mezelf klein, trek mijn hoofd in en duik met mijn schouder onder haar opgeheven arm door... Hier schrik je misschien even van, Anna, maar ik beloof je dat het geen pijn doet. Dan grijp ik haar bij haar middel en rol haar over mijn heup. Het gaat om de heupen. Vrouwenheupen en -bovenbenen hebben meer kracht dan die van welke man dan ook, hoe groot die ook is. Kijk, zo heb ik Anna’s naar voren gerichte kracht tegen haar gebruikt.’

Het was wat moeilijker om dit slow motion te doen en er tegelijkertijd bij te moeten praten, dus stopte ik even om diep in te ademen. ‘Nu ligt Anna, voordat ze doorheeft wat er gebeurt, op de grond. Je kunt je indenken hoe het is als we dit in normaal tempo doen. Nee, ik zorg dat er niets gebeurt, Anna, ik laat je niet op je hoofd terechtkomen. Kijk, als ik mijn voet zo uitsteek, valt ze op haar schouder en heb ik mijn been onder haar lichaam. Dat lijkt misschien om te voorkomen dat ze op haar hoofd neerkomt, maar ik doe het voornamelijk omdat ik me nu meteen op de grond kan laten vallen en in één beweging mijn andere been over haar heen kan slaan, zodat ik haar klem heb. Zie je dat mijn lichaam zo in een hoek van negentig graden met het hare is? Je tegenstander kan zich niet bewegen als je hem zo vasthebt. Nu heb je de keuze: of je staat op en maakt je zo snel mogelijk uit de voeten terwijl hij zich nog ligt af te vragen hoe het je is gelukt om hem zo snel te vloeren, of je knijpt zijn keel dicht totdat hij be-

wusteloos raakt. Daar houdt hij geen blijvend letsel aan over. Ik zou het tweede doen, zodat hij begrijpt dat het je menens is. Dank je wel, Anna. Je ziet aan mij dat je niet lang hoeft te zijn om dit te doen. En zeker geen man.'

Terwijl Anna, ondanks zichzelf met een glimlachje, opstond, vroeg de vrouw met de meest recente blauwe plekken: 'Als ik dat bij mijn man doe, wat denkt u dat er dan gebeurt? Wat hij dan doet?'

Ze waren alle vier benieuwd naar mijn antwoord. Ik kon er natuurlijk een sprookje van maken en zeggen dat manlief er helemaal door zou veranderen en voortaan zelfs als er helemaal niets goed te maken viel bloemen voor haar zou meebrengen en ze samen nog lang gelukkig zouden zijn. Maar dat was hun al in alle films wijsgemaakt, dus werd het tijd voor wat realiteit.

Hoe harder de boodschap, hoe vriendelijker de toon. 'Lieverd, hij zal het je niet in dank afnemen.'

'Hij vermoordt me,' zei ze.

Ik negeerde het vleugje opgewonden spanning dat ik in haar stem hoorde, alsof ze diep vanbinnen geloofde dat hij dan wél van haar zou houden.

'Dat is het rare van vechtersbazen. Je verwacht dat hij je nog veel harder te grazen zal nemen, maar dat is meestal niet zo. In negenennegentig procent van de gevallen laat hij het erbij en gaat hij bij je weg. Naar de volgende die hij eronder kan houden en in elkaar kan rammen zonder dat ze terugvecht.'

De vrouw sloeg haar armen over elkaar. Ik zag dat ze niet blij was met mijn antwoord. Ze hoorde liever het sprookje en op een dag zou ze daar weer aan ten prooi vallen. Ik zag dat dat eigenlijk al was gebeurd, dat ze al verloren was, misschien zelfs al dood. Triest, maar je kunt nu eenmaal niet iedereen redden. Soms moet je hard zijn en je aandacht richten op iemand die wél te redden is.

Ik wierp een blik op de jongen in de hoek. Hij was zeker een kop groter dan ik, staarde in het niets en leek er een beetje ineengezakt bij te staan. Maar de strakgespannen spieren onder de mouwen van zijn t-shirt verraadden hem. Die lege blik in de verte gaf me het gevoel dat hij zijn gespierde lijf niet in de sportschool had opgedaan.

'Irak of Afghanistan?' vroeg ik.

Een knikje. 'Afghanistan.'

‘Hoe heet je?’

‘Dennis.’ Al was hij twee generaties jonger dan ik, ik zag een flikkering in zijn ogen die me duidelijk maakte dat ik het niet moest wagen om nu ‘de Menace’ te zeggen.

‘Wil je hun laten zien hoe het in het echt gaat?’

Hij stapte de mat op.

‘Kom maar.’

Hij kwam met beide vuisten geheven op me af. Geen probleem. Ik vloerde hem op de manier waarop ik Anna had gevloerd, alleen veel sneller, en de meisjes applausseerden. Ze begonnen het wel leuk te vinden. Maar toen ik Dennis hielp opstaan, greep hij mijn pols vast en wierp hij me tegen de muur achter de loopband. Ik was er niet op voorbereid en het verraste me zo dat ik op de vloer gleeed. De vrouwen slaakten een onderdrukte kreet. Ik deed niets. Tenslotte hadden ze zoiets al vaker meegemaakt.

Ik stond op, nu beter voorbereid op zijn aanval. Hij kwam opnieuw met gebalde vuisten op me af. Zijn killerinstinct moest zijn getriggerd toen hij op de mat werd neergegooid en ik mijn knieën om zijn keel klemde. Ik zag dat hij terug was in een of ander dorpje in Afghanistan waar hij dingen had gezien en gedaan waarmee hij niet kon leven. Mijn gefluisterde ‘Dennis... Dennis’ hielp niets.

Ik vond het vreselijk hem voor de ogen van de vier vrouwen af te laten gaan, maar deze jongen kon echt gevaarlijk worden. Ik balde mijn vuisten en bokste twee keer in de lucht, niet om hem te raken, maar met de bedoeling dat hij zijn armen ophief en ik hem op een plek kon treffen die kwetsbaarder was. Maar hij trapte er niet in. In plaats van zijn gezicht af te schermen, zwaaide hij zijn rechterarm naar achteren om me een flinke ram te geven.

Bijna gelukt. Ik dook weg en voordat hij zich kon herstellen stompde ik hem op zijn lever. Hij viel bewusteloos neer.

De vrouwen keken eerst nogal verbouwereerd en vervolgens verrasend enthousiast omdat ze een flinke vent hadden zien neergaan. Maar ik nam mezelf voor nooit meer een oorlogsveteraan voor een demonstratie te vragen. Ik zei tegen de vrouwen dat Dennis zo weer bij zou komen en we ze een demonstratie van meer gevorderde verdedigings-tactieken hadden willen geven. Toen ze vertrokken waren, bracht ik hem bij. We namen elkaar op en zagen dat we elkaar begrepen en niets

kwalijk namen. Toen zei ik dat ik wel een goede sparringpartner kon gebruiken omdat ik nogal uit vorm was. Hij betwijfelde dat, maar stemde ermee in.

Op weg naar buiten, toen niemand me kon zien, strekte ik mijn nek en wreef over de pijnlijke plek op mijn schouder waar ik de muur had geraakt, maar eigenlijk voelde ik me prima. Nee, ik voelde me fantastisch! Opgelucht dat ik nog fit was na al die jaren als undercoveragent in de FBI, de bureaubaan erna en mijn eerste huwelijk toen ik al achtenvijftig was met een katholieke priester die professor in de filosofie was geworden. Het leven met Carlo DiForenza had alle sereniteit waarnaar ik zo verlangde, maar recente ervaringen hadden me duidelijk gemaakt dat je nooit kunt weten wanneer je je opeens moest verdedigen. Ik moest in conditie blijven, en als ik gevechtssporttraining kon combineren met Dennis helpen over zijn posttraumatische stressstoornis heen te komen, was dat voor ons allebei gunstig.

Als beloning voor een redelijk geslaagde middag waarin niemand gewond was geraakt, stopte ik voor een beker koffie bij een tentje in Thornydale. Daarna reed ik noordwaarts naar Tangerine, waar ik de weg door de vallei nam die als een achtbaan voor kleuters door het landschap golft. Als je dit deel van Arizona voor het eerst ziet, denk je: mijn hemel, het is een en al beigetinten hier. Maar dat is niet zo. Op deze late voorjaarsmiddag zette de ondergaande zon alles in een roze gloed. De Catalina's in de verte deden me denken aan mijn vriendin Mallory's wijze motto: 'Als de bergen roze zijn, is het tijd voor een glas wijn!'

Na mijn schermutseling met Dennis verheugde ik me op een glas rode wijn en een heet bad met een scheut ontspannend badschuim erin. Eigenlijk ergert het me enorm als mensen onder het rijden telefoneren, maar ik moet bekennen dat ik met in mijn ene hand mijn mobieltje, in de andere de koffiebeker waaruit ik kleine slokjes nam en met mijn knie onder het stuur om op koers te blijven mijn echtgenoot belde om te vertellen dat ik een minuut of twintig later thuis zou zijn.

Carlo vertelde me dat hij bericht had gekregen dat Marilyn Quinn, mijn schoonzusje, was overleden.

Mijn hart maakte een duikeling, als een vliegtuig dat in een luchtzak terecht komt.

In de film hoor je dan de piloot door de speaker zeggen dat er wat

turbulentie in aantocht is en iedereen zijn veiligheidsriemen moet vastmaken, hoewel er geen reden is tot bezorgdheid. De grapjas achter je maakt lachend een opmerking. En dan explodeert het vliegtuig en zuigt de vuurbal alle lucht uit de longen van de passagiers, voordat ze beseffen wat er gebeurt. Iedereen sterft.

Zo'n tijd ging ik nu tegemoet. Een tijd van verraad, een slopende ziekte en het kwaad. Want nu moest ik mijn belofte aan Marylin nakomen.

Geniet van je koffie, schat.